

Recenze Kabelguru produktů

Tomáš Lelek

Firma Kabelguru

Zhruba na konci dubna roku 2013 se objevily webové stránky firmy Kabelguru. Filozofií firmy je nabídnout kvalitní propojovací, síťové i reproduktorové kabely, vlastní výroby a konstrukce, za co možná nejnižší cenu. Argumentem jsou nízké ziskové marže a nízké náklady na propagaci a prodej.

Vzhledem k nejnižším řadám interkonektů chce firma nabídnout kvalitně provedený výrobek, který má i vlastní design v podobě konektorů a opletu, jako je tomu u modelu **Kabelguru Classic S**. Zde firma přiznává, že vodičem je všeobecně známý RG-62, který je velmi snadno dostupný a známý svým dobrým poměrem výkonu vůči ceně. Pro řadu hifistů se nevyplatí mnohdy shánět a platit poštovné za účelem obstarání komponentů kabelu. Navíc doma nebo u nějakého kamaráda s dílnou se konektory nepovede vždy odborně napájet. Interkonekt totiž není jen o samotném vodiči, ale také o kvalitě konektorů a kvalitě pájení. Pokud se povede toto sladit, lze za danou částku získat velmi slušné výsledky.

Firma také nabízí o něco dražší interkonekty a reproduktorové kabely. Jedná se o **Kabelguru XLR**, jehož cena je dokonce poloviční než ceny základních XLR interkonektů věhlasných světových výrobců kabelů.

Vyzkoušel jsem také interkonekt **Kabelguru Ultra XLR** s cenou těsně pod hranici 3000,- Kč. Tento kabel je prý určen pro vyšší třídy komponentů, neřku-li high end.

Co se týče ceny bi-wire reproduktorového kabelu **Venom**, tak ta je vzhledem ke kompletnímu osazení kvalitními (sice neznačkovými) banánky a lopatkami ještě více ve prospěch tohoto kabelu. Firma Kabelguru chystá ještě variantu tohoto kabelu zakončeným kvalitními banánky AEC. Jedná se prý spíše o estetickou záležitost než propastný zvukový rozdíl oproti kabelu s neznačkovými banánky.

Tato nabídka vypadá velmi lákavě. Pro hifisty, kteří již prošli nějakou obměnou kabeláže v různých cenových hladinách a mají nějaké praktické zkušenosti, se však vzhledem k cenám a odvážným tvrzením na webu www.kabelguru.cz, může zdát více než podezřelá. Firma Kabelguru si je toho vědoma, a proto nabízí zájemcům zápujčku (proti záloze) pro nezávazné vyzkoušení na vlastní sestavě v domácích podmínkách.

Protože se moje jméno a povaha shoduje s rčením "o nevěřícím Tomášovi", tak jsem také využil této nabídky. Firma Kabelguru mi poslala k otestování XLR kabel, repropokabel Venom bi-wire a síťový kabel LAPP. Tyto kabely jsem podrobil zevrubnému poslechovému testu, který probíhal několik týdnů na mojí sestavě.

Testovací sestava:

PC s ESI Julia, Foobar s SSRC X upsamplováno na 88, 2 kHz/32 bit (pro CD-DA formát), DA-12 od Tomáše Tichého (nástupce BB-DAC), Vincent SV 234, Aurum Cantus V3M, Pro-ject Experience 1, Sumiko Blue Point 2, Firestone Audio Korora, RG-62, reproduktorové a síťové kabely Vincent, filtr SUPRA MD 06 EU.

Věříte na zahořování kabelů?

Již jsem na své sestavě vyzkoušel řadu repro kabelů od Supra Ply 3.4 S, DIY stříbrné kabely a v současné době hraji na Vincent. Co se týče interkonektů, tak Monster Cable, postříbřený Vincent, XLO, Britek Eveness, Britek Audix, nakonec jsem skončil s RG-62.

Nejprve jsem začal testovat Kabelguru XLR délky 1 metr, který je zakončen jakostními konektory značky Neutrik. Kabel má černý oplet s modrým žíháním. Interkonekt sloužil ke spojení DA-12 (převodníku) a symetrických vstupů zesilovače Vincent SV 234. Nejprve jsem jej porovnal se mnou dělaným dvojitě stíněným XLR z RG-62, který má také konektory Neutrik. Na první poslech

hrál Kabelguru XLR o něco lépe. Zatím však málo uvolněně a sevřeně. Dal jsem Kabelguru XLR šanci a nechal jej zapojený v sestavě cca 20 hodin a jeho zvuk se začal uvolňovat. Zkrátka proces zahořování se projevil pozitivně, a nejen na interkonektu ale i na reproduktorovém kabelu Venom a síťovém kabelu LAPP.

V době rozehrávání působil Gurukabel tak, že přenáší hlavně vyšší středy a výšky, basy byly velmi subtilní a hudba neměla drive, jak jsem zvyklý z RG-62. Postupem času se dostavovalo rozlišení a details, o kterých jsem předtím nevěděl. Spolu s rozehráváním jsem zjistil, že RG-62 má až příliš hutnosti spodku a mázlosti jeho středů s výškami poznamenanými syntetičností. Po zhruba 50 hodinách Kabelguru XLR ukázal, kam se může zvuk mojí sestavy posunout. Zejména výšky jsou jasné a čisté bez cizorodého zabarvení. Konečně můžou páskové výškové reproduktory Aurum Cantus ukázat, co v nich je. Nejedná se však jen o čistotu, ale také barvy, které jsou charakteristické pro akustické nástroje jako housle, tahací harmonika, kytary nebo činely bicích souprav.

Velkou devizou je přesnost náběhu tranzientů, která je poznat na zvuku rytmického bubnu. Hudba je v porovnání s RG-62 jakoby rychlejší a méně rozevlátá. Zvuk živých vystoupení přináší díky mnohem větší propracovanosti více autenticity a vtáhne posluchače do děje. To RG-62 ani XLO kabel nedokážou. RG-62 hraje vše jakoby zprůměrované a akustické nástroje působí podobně. Zkrátka je to takové jednotvárné a soustava je pak skoupá na details. Posluchač se musí přesvědčovat k poslechu a hudba pak působí jako kulisa, které nemá smysl věnovat větší pozornost.

XLR Kabelguru má dobrý vliv i na lidské hlasy, kdy je rozjasní a odhalí emoce a napětí výrazových prostředků. (např. Gilmour – Division Bell)

Kabelguru XLR Ultra

Představuje nejvyšší interkonekt (signálový kabel) v nabídce firmy Kabelguru. Na webových stránkách lze najít, že se jedná o vlajkovou loď mezi jejich symetrickými kabely. Prý je to mimořádně kvalitní signálový kabel bez kompromisů. Když se podívám na uvedenou cenu bez mála tři tisíce Kč, tak si kladu otázku, zda označení vlajková loď, nejsou jen marketingové řeči. Cena, za kterou firma Kabelguru svůj nejvyšší interkonekt nabízí, odpovídá u věhlasných světových výrobců spíše entry interkonektům, navíc jen v nesymetrickém provedení.

Kabel jsem zahořoval 10 hodin, než jsem začal kritický poslech. Při poslechu Pink Floyd – The Division Bell byl na první poslech patrný levo-pravý prostor a vzdušnější projev v porovnání s Kabelguru XLR. V porovnání s XLR tu jsou méně syté středy a basů se zdá být objemově méně. Za to jsou prokreslenější. Celkový dojem z poslechu je klid a nenásilnost, se kterou hudba plyne.

Na albu „The Division Bell“ lze pozorovat ve skladbě „A Great Day For Freedom“ během závěrečného kytarového sóla jemné činely a lepší vývoj a dozvuky jednotlivých tónů. Smyčcový orchestr, který hraje v pozadí, zní vzdušněji (muzikanti sedí dále od sebe) a je možné rozeznat díky dozvukům prostor, ve kterém byla tato část nahrávky pořízena. Skladba „Wearing the Inside Out“ je zajímavá saxofonem a Gilmourovo sólo na elektrickou kytaru má vázané jednotlivé tóny, díky čemuž vynikne eufemičnost zvuku. Hudba je rozdělena na vrstvy (předozadní prostor). Hlas Ricka Wrighta (vpředu, za ním stojí sboristky). XLR Ultra se skutečně jeví jako vynikající kabel, díky kterému moje sestava reprodukuje zvuk, jehož atributy jsou totožné s popisem high-end kabelů v recenzích např. na Audiodromu.

Abych to ještě více přiblížil, udělal jsem si srovnání na jedné skladbě. Vzal jsem album popového zpěváka George Michaela s názvem „Older“, která mám v původním japonském vydání. Jako vhodná se mi jeví titulní skladba, která je jazzově laděná.

Kabelguru XLR Ultra

XLR Ultra dodá jemné perlivé výšky vsudypřítomných činelů. Georgův hlas nezní sonorně, jak jsem za ta léta na různých sestavách s průměrnou kabeláží zvyklý. Naopak zní velmi lehce a svěže. Je slyšet jak s ním pracuje, dýchá a zpěv zpestřuje drobnými koloraturami. Skladba plyne bez nějakého omezení, jakoby reprosoustavy neexistovaly. Vše se rozprostře v prostoru a rozkvetě.

Kabelguru XLR

XLR má hutnější středy, chybí perlivost činelů. George hlas zní více sonorně. Hudba je exponována jakoby o pásmo níž. Vše je příjemné, ale chybí jemné detaily. Výšky působí méně nablýskaně. Jakoby šampaňskému vyprchaly bublinky - z Moët at Chandon je rázem průměrné víno, ze kterého není požitok. Skladba „Older“ zní jako průměrná popová nahrávka smíchaná někde narychlo tak, aby to znělo dobře na průměrných reprodukcích zařízeních.

Pro jistotu jsem ještě jednou provedl to samé srovnání.

Kabelguru XLR Ultra

George zpívá s nasazením a dodává hlasem vypětí ale i uvolnění. Basy nejsou s největší pravděpodobností dílem baskytary nebo elektrické mašinky, ale spíše kontrabas. Zní sice objemově méně mohutně, ale za to mají průběh a působí agilněji a zobrazí o něco nižší kmitočty.

Do soustavy přibyl nový výškový reproduktor vysokých kvalit. Činel, o kterém jsem si myslel, že je nějakým samplem. Zní jako reálný nástroj z lesklého kovu, na nějž je hráno úderem metličkami.

Kabelguru XLR

Hudba působí skrze středové pásmo zábavněji. George přišel o něco blíže do místnosti. Je to podobné starému známému zvuku ale s detaily. Je to tedy spíše o preferencích. Chci rychlou zábavu nebo spíše věrnou reprodukci se všemi zvuky, které jsou v nahrávce a mohou odvádět pozornost od hlavní dějové linky?

Poslech pokračuje s *Kabelguru XLR*

Další skladba z alba Older s názvem „Spinning the Wheel“ je založena na basech a rytmu. Hudba skvěle šlape, basy nejsou olověné a jsou plně kontrolované – právě v této skladbě si pamatuji, že na mých předešlých sestavách docházelo ke ztrátě kontroly na basech. Technici z nahrávacího studia a zvukový mistři si na tomto albu dali záležet. Skvělá fusion jazzu a funky. George Michael výborně zpívá a jeho hlas v porovnání s předešlým albem Listen Without Prejudice krásně zraje. Prostě radost poslouchat s pozitivním očekáváním, jakou hudební informaci nebo emoci přinese další takt ve spojitém toku hudby.

Následuje další velké srovnání, pro které jsem si zvolil opět běžně George Michaela nyní v duetu s Eltonem Johnem při živém vystoupení se skladbou „Don't Let the Sun Go Down On Me“.

Kabelguru XLR

XLR kabel předává na informace bohaté středy. Chlapy to skutečně zazpívali s plným nasazením ve skvělém souznění jich obou a sboru. XLR nezní tak akademicky, a je tu dokonce celkem skvěle přenesena ta dravá radost ze zpěvu a snaha dát do toho celou duši. Výšky jsou méně výrazné, ale za to na sebe nestrhují pozornost.

XLR kabel vlastní výroby z RG-62

Výšky jsou více slité, ale je to uvolněnější projev než XLR. George zpívá za dekou, hlas má položený o něco níže než u XLR kabelguru, je to nerozlišené a mázlé. Bas se zdá být uvolněnější a mám z něj pocit prostorové informace stadionu. Hudba působí více jako celek a živé vystoupení s fanoušky na stadionu. Chřestítka (s Ultra jsem přišel na to, že je to tamburína) sice nejsou tak čistá, ale zní energičtěji. Bohužel chybí detail, ale sálá z toho pohoda jako při poslechu gramofonu, v tomto případě však s nevypranou deskou a entry

přenoskou. Není to čisté, ale jsou v tom prostě emoce a pohoda. Do hifi to má však docela daleko – svou sugestivností projevu se to blíží charakteru bedniček Encore P-120, ze kterých si hraju při práci z počítače. Musím dodat, že to jsou celkem objemnější a bytelné, byť plastové stolní reprosoustavy s mírným náklonem přední stěny dozadu. Jako kulisa k práci jsou super.

Kabelguru XLR

Znova zkouším XLR Guru – lepší timing a živost – sice chybí hutnost RG-62, ale klavír zní reálněji, jsou zde alikvóty. Hudba však zní spojitě a eufemicky a také akorát rozlišeně. Prostor nahrávky tu je slušně zobrazen. Není potřeba si jako u XLR z RG- 62 zapojit fantazii a zvuk domýšlet. Sice to není taková pohádka, ale už je to věrnější zvuk. Nechá zde však místo pro emoce a odpočinek. Zvuk je vystavěn na pevném základu.

Kabelguru XLR Ultra

Předozadní prostor, lehkost, George se posunul dozadu – jeho hlas ke mně spíše doléhá, než že by byl hmatatelný, skutečně s hlasem pracuje, zvuk působí proti Guru XLR nenápadně. Čistota a spousta informací, které mohou odvádět pozornost od hlavní dějové linky (např. přejetí přes nějaká chrastítka, tamburína, prostě slyšíte i ty nástroje, které jsou na videu sice vidět, ale mysleli jste, že jejich zvuk mistři zvukaři nezachytili). Publikum tu je jen více v prostoru, před gradováním skladby spolu s bicími je pár not na klavír, který hraje v celé skladbě – na XLR nebyl tolik patrný.

Závěrečné hodnocení Kabelguru XLR Ultra

Když jej porovnám s jeho levnějším bratrem, tak lze změnu přirovnat k zapojení velice kvalitního předzesilovače. Ten vše filigránsky předá hudební signál dál a vy nacházíte nové zvuky v notorických známých nahrávkách. Stejně tak zní i běžné popové skladby daleko bohatěji (nemyslím tím přidané harmonické zkreslení). Naopak čistota, vývoj tónů a více hudebních informací o zvuku akustických nástrojů.

Hudba působí celkově nenásilně reprodukce a celkové podání např. lidských hlasů se blíží realitě tím, že není patrná žádná technická zábrana v reprodukci. Reprosoustavy tu prostě jakoby nebyly. Zvuk je tak uvolněný a nenásilný, že prostě nic nebrání poslouchat hudbu a nevnímat, že je reprodukována nějakým zařízením. Velmi je to patrné na nahrávkách v hi-res nebo při převzorkování v SSRC z původního 16/44 na 176/24.

Na kabel XLR Ultra je potřeba si zvyknout, protože hudba zní odlišně od toho, na co je posluchač, který neinvestoval desetitisíce do kabelů zvyklý. Ubyla mohutnost, ale dostavilo se rozlišení výšek a separace nástrojů, basy jsou velmi přesně dávkované. Kabel Kabelguru XLR Ultra dokáže bez příkras přenést jakýkoli žánr. Jsou i tací posluchači, kterým jeho zvuková filozofie nemusí vyhovovat, nebo na ni nejsou připraveni. I já sám jsem laboroval s tím, že zvuk sestavy sice plyne, ale chybí mu více energie a živosti. To je patrné hlavně

v případě, když člověk chce v rockových nahrávkách drive a hutné basy se silnými středy, kde vyniknou elektrické kytary. Na více strhující dojem z poslechu tohoto druhu nahrávek bych doporučoval spíše Kabelguru XLR. Má hutnější středy a nevádí menší, i když i tak výborné rozlišení a menší ztráta prostorové informace. Jeho zvuk je více dopředný, a tak vynikne lepší iluze přítomné hmatatelnosti zpěváků.

V porovnání Kabelguru XLR a XLR Ultra přinese další rozlišení, ale ne ostrost, není ani přespříliš analytický. Takže se není potřeba obávat, že by jeho zapojení do sestavy udělalo z poslechu méně povedených nahrávek neposlouchatelné mučení a diskvalifikovalo oblíbené, leč hůře nahrané interprety. Z toho důvodu jsem právě vybral nahrávky komerčních vydavatelství a ne vyloženě těch audiofilských, které jsou v drtivé menšině.

Pokud to lze říci takto, Kabelguru XLR Ultra stojí sice o něco více než dvojnásobek Kabelguru XLR. Povýšil však mnohonásobně kvalitu reprodukce mé sestavy a poslechový zážitek natolik, že se jeho cena zdá být relativně nízká.

Síťový kabelguru - LAPP

Jeho pozitivem je ohebnost, která umožňuje jej ve velmi malém poloměru ohnout do pravého úhlu. To umožňuje umístit přístroje sestavy spolu s hifi rackem blíže k zadní stěně nebo do nábytkové stěny. Tím lze ušetřit trochu prostoru v místnosti, která ne vždy slouží jen jako poslechová. Koncovky kabelu jsou precizní a skvěle zapadnou do zásuvky i do komponentu, kde mají pevný kontakt.

Stíněný silový kabel používám od firmy Vincent stejné délky 1,5 metru. Nutno dodat, že se jedná o předchůdce současného Vincent Premium Power kabelu. Kabely Vincent se vyznačují větší robustností ale menší ohebností. Jak kabely Vincent tak také LAPP byl vždy zapojen do filtru Supra MDS E 06 na jedné straně a pak do DAC nebo Vincent SV 234.

Přínos v DAC byl zřejmý, ale daleko větší zlepšení se dostavilo při napájení Vincent SV 234 kabelem LAPP. Poslouchal jsem Pink Floyd – Division Bell (japan 2005 remaster). Došlo k přinesení emocí do zpěvu Davida Gilmoura. Akustická kytara měla rázem blíže k reálnému zvuku nástroje. Zvuková klubka mnohdy uměle vytvořeného prostoru jsou rozmotána. Velkým přínosem bylo lepší vyjádření předozadního prostoru v úvodu skladby High Hopes. Stejně tak rytmus a přesnost bicích z alba The Wall, které se objevují v jejím intermezzu, je markantní. Ve svých poznámkách mám v této souvislosti uvedeno „explozivní dynamika pevných basů“.

Reproduktorový kabel Venom

Mnou testovaná verze byla v provedení bi-wire standardní délky 2x2 metry. Kabel je velmi solidně proveden v černém opletu včetně banánků, které pevně zapadnou do výstupních svorek na straně zesilovače. To samé platí také o slušně dimenzovaných

lopatkách, které svírají mohutné matky vstupních svorek reprosoustav Aurum Cantus V3M. Z kabelu jsem měl nejprve obavy vzhledem k jeho předpokládanému malému průřezu, neboť je složen z tenkých vodičů, které tvoří plochý souběžný svazek. Kritik by si mohl říci, že je to něco na způsob IDE vodičů známých z počítačové techniky pod slangovým výrazem „kšanda“. Na kabel lze však nahlédnout také z druhé strany a říci, že se konstrukcí souběžně vedoucích tenkých vodičů, jedná o shodnou ideu, jakou používají věhlasní a uznávaní výrobci high-end kabeláže. Není třeba dlouho hádat, jedná se o značky Nordost nebo Neyton.

V rámci vlastního přístupu firma Kabelguru přispěla spletením většího počtu žil do určité geometrie mající zásadní vliv na kapacitu a indukčnost celého reprokabelu. Navíc se geometrie liší i mezi mono a bi-wire verzí kabelu Venom.

To je oním know-how a přidanou hodnotou ruční práce při kompletaci kabelu, což posouvá jeho zvukové možnosti daleko vpřed, oproti použití standardních IDE vodičů, jež lze v délce cca 40 cm běžně zakoupit. Materiálem použitých vodičů v kabelu Venom je měď. To ostatně lze vzhledem k ceně setu bi-wire reprokabelů o délce 2x2 m také předpokládat.

Nezbývá nic jiného, než přestat laborovat nad opodstatněností ceny kabelu a obavami o jeho relativně malém průřezu, a přistoupit k samotnému poslechovému testu, který je oním průběžným kamenem.

Už nezahořený kabel slibuje živé středové pásmo a rozlišené a příjemné výšky bez cizorodého zabarvení. V porovnání s reprokabelem Vincent citelně ubylo basů, které jsou zato lehce čitelné a pevné a neupozadňují ostatní pásma. Venom basy má, jen na sebe neupozorňují a jsou integrovány do zbytku hudebního spektra. Jeho hlavní devizou je transparentnost a oživení reprodukce. Je to patrné hlavně na živých nahrávkách jako např. Diana Krall – Live In Paris a páté skladbě s názvem „East of the Sun and West of the Moon“. Zde působí hlas Diany jako vycizelovaný a plný emocí. Navíc doprovodné ruchy a potlesk publika díky rozlišenosti a bezprostřednosti přenáší posluchače do koncertního sálu. Kabel podává zvuk neutrálně lehce s trochou příjemně „teplého“ dojmu. Díky mědi, která je materiálem jeho vodičů nedochází k, z mého pohledu, mnohdy zbytečnému vypichování detailů výšek a zároveň hudba působí jemně zakulaceně.

Na mysl se vkrádá otázka, zda preferovat jako materiál vodičů „obyčejnou“ měď nebo „ušlechtilejší“ stříbro. Nyní si dovolím odbočit od recenze Venomu. Když se podívám na svou soukromou recenzi, kterou jsem psal při testování jedněch českých reprokabelů, které jsou ze stříbrných vodičů, tak mě právě ona „přesvícenost“ stříbra vadila. Přesvíceností mám na mysli, expozici hudby do superdetailů výšek a vyšších středů, které byly sice spojitě a bez zrna. V kontrastu s tím jsem však postrádal hutnější středy a basový základ. Nutno dodat, že u tohoto kabelu jsem poslouchal mono-wire verzi. Takže tuto informaci je možné brát spíše z hlediska charakteru zvuku. Stejně tak by třeba tento kabel, který již své renomé má, exceloval v jiné sestavě. A to hlavně u reprosoustav, které zdůrazňují pásma, jejichž přenos reprokabel mírně redukuje. Takovým vhodným kandidátem by jistě byly sloupové 2,5 pásmové reprosoustavy Tannoy Sensys DC 2, které mi zprostředkovávaly hudbu po dobu téměř 3 let. V té době jsem byl ještě o něco mladší a v hifi jsem hledal grál v podobě hyperdetailu bez ohledu na ostatní aspekty. Dnes už jsem poučen a vybírám si komponenty do sestavy tak, aby hrály věrně, ale zároveň umožnily prožívat radost z hudby, u které je potřeba si odpočinout, aby člověk nabral sílu do dalších, nejen pracovních povinností.

Výhrady bych snad mohl najít na reprodukci klavíru v podání Keitha Jarreta - Köln Concert, který jsem poslechl z japonského gold vydání. Potěšila mě sice energičnost a lehkost hraní, o které vypovídá rychlost dopadů kladívek na struny napnuté na litinovém rámu uvnitř dřevěného korpusu tohoto velkého nástroje. Právě více „těla“ tohoto mohutného nástroje trochu postrádám. To jsou ale požadavky, které jsou opodstatnitelné u kabelů daleko vyšší cenové kategorie. Možná se zde obracím k ostatním komponentům sestavy, kde velký vliv má také převodník Tomáše Tichého, jehož výrobky jsou známé snahou o co největší prokreslenost a čitelnost reprodukce. Navíc Tomáš Tichý mi přehrál firmware, kterým reagoval na moje požadavky vzhledem k příliš sonorní reprodukci hlasu J. Nohavici na albu Divné století. Tento se ještě více pročistil a „jakoby odhmotnil“ reprodukci. Stejně tak bych mohl svou pozornost obrátit k reprosoustavám nebo zesilovači samotnému. To je však cesta jen k uměle vyvolané nemoci v hifistické obci známé pod názvem „audiofila neurosa“. Její léčení je téměř nekonečné a stojí celou řadu obětí. Ty finanční, se po strastiplné cestě zkoumání a obměn, pak dostanou mnohdy až na poslední místo.

Vybírám nahrávku, která je audiofilní a zároveň navíc baví poslouchat. Jedná se o Rebeccu Pidgeon a její slavné album The Raven. Tentokrát se jedná o remaster od Boba Katze, který provedl k 15-ti letému výročí nahrávky. Vydavatelstvím je audiofilský label Chesky Records. Nahrávka je hi-res formátu, a to v rozlišení 88 kHz/24 bit s označením studio master. Skladba „Spanish Harlem“ má pevnou kontrabasovou linku, která jakoby hrála z kvalitního subwooferu dokonale sladěného s reprosoustavami. Nad tím se nese průzračný hlas křehké dívky, pak se přidá měkký, ale relativně plný zvuk klavíru. Maracas zní odněkud zezadu a housle dodávají lehce nasládlou atmosféru, která však nepůsobí kýčovitě. Všechny nástroje vytváří spolu se zpěvem jeden celek. Velmi krásně lze pozorovat, jak Rebecca pracuje s hlasem.

Dan Bárta – Illustratosphere, skladba č. 2 s názvem „Pánví“, není přebasovaná, přesné a rychlé basy, činily jsou skvěle rozlišené. Dan Bárta je přítomen v místnosti. Porovná-li se zvukem, který mi poskytovala sestava se zapojeným RG-62 a reprovokabely Vincent, tak se jedná o daleko opravdovější přenesení lidského hlasu, který působí celistvě a daleko více reálně. Není potřeba přemýšlet, zda je Bártův hlas sejmuto ambientně se zdůrazněním sykavek a že se jedná o nepřilíš povedenou nahrávku. Naopak vše je přirozené a není potřeba si při poslechu zdůvodňovat, že hlasu Dana Bárty něco chybí nebo přebývá a že mistr zvukař to měl upravit tak nebo onak. Prostě tu je Dan Bárta s hudebníky jako Robert Balzar, Míra Chyška a další. Jejich společný projekt Illustratosphere, který vás bere na výlet do jiných sfér, a to prostřednictvím skvělé hudby tvořené převážně akustickými nástroji s průvodcem Danem Bártou. Vše je velmi dobře nahané a váš reprodukční systém není tím, kdo by brzdil možný zážitek z hudby.

Dire Straits a jejich skladba „Sultans of Swing“ na japonském remasteru alba s názvem Dire Straits z roku 2011 vydaném na SACD, má dynamickou a poměrně hutnou basovou linku a bicí, které jsou pro správný dojem z této skladby důležité. Kytara Marka Knopflera působí uvolněně, rozlišeně a není v nejvyšších polohách v rámci závěrečného sóla vypjatě pichlavá. Stejně tak činily působí křehce a vzdušně, což je v kontrastu s tou samou skladbou vydanou na SHM-CD v roce 2008. Zde není na vině rozdíl rozlišení formátů ale loudness war.

David Gilmour – About Face (1984). Toto album představuje druhý sólový počín kytaristy a zpěváka skupiny Pink Floyd. I přestože se nabízí remasterované vydání z roku 2006, tak jsem sáhl po původní neremasterované verzi, která není poznamenána tzv. loudness war. Navíc David Gilmour dostal v době vydání za zvuk tohoto alba ocenění. Posluchačsky je velmi zajímavá sice posmutnělá, ale o to více na instrumentaci bohatá skladba s názvem „Let’s Get Methaphysical“. V ní doprovází stratocaster Davida Gilmoura filharmonický orchestr. Skladbu jsem poslouchal několikrát za sebou a v podstatě nemám, co vytknout. To je pro recenzenta konec živné půdy. Guru kabely do reprodukce nic nezanáší, naopak se hudba odpoutala z reproduktorů, všechny nástroje zní přirozeně a prokresleně. Zobrazení prostoru je celistvé a všechny nástroje lze v prostoru alokovat a každý je svým zvukem pevně ohraničen. Vzhledem k nízké poslechové hlasitosti tichého večera a množství detailů a vývoje jednotlivých tónů mi to připomíná svou kvalitou intimní sluchátkový poslech. To vše ale z reproduktorů Aurum Cantus V3M ve spojení s kabeláží značky Kabelguru. Stejně tak zvuk symfonického orchestru působí honosně a monumentálně.

Vše hraje tak, jak má a nahrávka obsahuje. Není potřeba hledat laciné pouťové efekty, které do seriózního reprodukčního systému nepatří. Hudba na mě působí velmi bezprostředně ale přitom relaxovaně a vyvolává nadšené vzpomínky i stejně silné emoce, jako když jsem toto album před zhruba 15 lety pro sebe objevil a poprvé prožíval jeho sladce útrpný emocionální obsah.

Závěr

Nakonec si dovoluji uvést zkušenost z pohledu přísného hifisty s ne zcela „košer“ nahrávkou, která však může pro někoho představovat srdcovou záležitost. Tou pro mne v současné době je díky malé dcerce pořad České televize z cyklu Putování za písničkou z roku 2010, kde hraje Patrola-Šlapeto. Není to sice hi-fi záznam, ale přenést spontaneitu a živelnost tohoto mužského seskupení, kde se hraje jen na akustické nástroje – bicí (činely, hi-hat), kontrabas, tahací harmonika, housle, kytara, mandolína. Stejně tak skvěle vynikne mnohdy až dryáčnická intepretace písní o lásce nebo osudech lidí podaná jednotlivými zpěváky nebo sborovým zpěvem celého ansámbly. Po zapojení Kabelguru produktů do mé sestavy se radostná atmosféra ve stylové hospodě v pražské Davli přenesla až ke mně domů.

Kabelguru v rámci mé soustavy nechávají plynout hudbu s co možná největší věrností bez snahy ji přikrášlovat nebo prvoplánově zaujmout zvýrazněním některého z pásem hudebního spektra.

Jsou to kvalitně sestavené kabely z metráže, která je sice u vyšších modelů trochu zahalena tajemstvím. Na druhou stranu se firma Kabelguru neholedbá „vesmírnou technologií a odříkáváním alchymistických formulí za svitu úplňku při kryogenizaci stříbra v mědi použitého v jejích vodičích“.

Její hlavní filozofií je nabídnout co nejlépe hudební signál přenášející kabel za velmi příznivou cenu, díky které mohou konkurovat základním řadám produktů dnes již renomovaných značek. V některých ohledech možná i více než jen základním řadám. To nemohu však tvrdit s neochvějnou jistotou, protože jsem bohužel tyto produkty neměl k přímému srovnání. Pokud zapomenu na všechny zážitky, které mi nyní moje soustava dokázala zprostředkovat a obnovím svůj prvotní pohled „nevěřícího Tomáše“, tak mohu celou recenzi s klidným

svědomím zakončit následujícím tvrzením. Výrobky firmy Kabelguru jsou v nepřeborném množství hifi kabeláže správným krokem do světa kvalitně reprodukováné hudby a vstupenkou k emocím v ní obsažených.

Výhody:

- + nízká cena
- + výborné zpracování
- + neutrální a nepřikrášlený zvuk
- + vyváženost mezi detailem a celkem

Nevýhody:

- pro něčí chuť a požadavky na reprodukci možnost absence hutného basového základu
- trochu chybí hutnější podání zvuku klavíru, i když působí přesvědčivě svou agilností a prokresleností (nemusí být v jiných sestavách nutně nevýhoda)
- hudba láká k dlouhodobému poslechu a nepůsobí jen jako kulisa umožňující u toho provozovat jinou činnost.